

Bibliaóra – 2026. április 30.

Előfohász: „Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrvtásnyi idő éjjel (Zsolt 90,4).” Ámen.

Ének: 135. zsoltár: „Áldjátok az Úr nevét...”

Előima: Mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked ezért az alkalomért, hogy megállhatunk Előtted, és figyelhetünk a Te szavadra. Köszönjük, hogy Te szövetséget kötő Isten vagy, Aki nem változik, és Aki ma is hűséges ahhoz, amit Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal elkezdted. Urunk, most csendesítsd le a szívünket a mindennapok zajából. Segíts, hogy ne csak jelen legyünk, hanem valóban meg is érkezzünk Eléd. Adj őszinteséget, hogy szembe tudjunk nézni az életünkkel, és felismerjük, hol tartunk Veled való kapcsolatunkban. Kérünk, nyisd meg a szemünket, hogy meglássuk: az engedelmesség útja életet, békeséget és áldást hoz, és értsük meg azt is, hogy amikor eltávolodunk Tőled, az mindig nyugtalanságot és szétesést eredményez. De köszönjük, hogy Te nem ellenünk vagy, hanem értünk, és még a nehézségeken keresztül is vissza akarsz hívni magadhoz. Formáld a gondolatainkat, Urunk, hogy ne csak értsük az Igét, hanem az meg is változtassa a szívünket. Mutasd meg, hogy életet hordozunk-e, vagy inkább terheket viszünk magunkkal és mások felé. Kérünk, rendezd a kapcsolatainkat: Veled, önmagunkkal és másokkal. Taníts meg bennünket úgy élni, hogy áldás forrásai legyünk. És kérünk, törj össze minden igát az életünkben, emelj fel bennünket, és vezess abba a szabadságba, amit Te készítettél el számunkra. Légy jelen közöttünk most, és tedd élővé az Igét a szívünkben. Jézus Krisztus nevében, Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes III. könyve 26. fejezet: *„Ne csináljatok magatoknak bálványokat! Se faragott bálványszobrot, se szent oszlopot ne állítsatok magatoknak, kőszobrokat se helyeztetek el országotokban, hogy imádjátok azokat. Mert én, az Úr vagyok a ti Istenetek. Szombatjaimat tartsátok meg, és szentélyemet tiszteljétek! Én vagyok az Úr. Ha rendelkezéseim szerint éltek, parancsolataimat megtartjátok, és teljesítitek azokat, akkor esőt adok nektek a szokott időben, a föld megadja termését, és a mező fája is megtermi gyümölcsét. Cséplészetek a szüretig tart, és a szüretetek eltart a vetésig. Jóllakásig ehetitek kenyereteket, és biztonságban lakhattok az országban. Békeséget adok az országban: ha lefeküsztek, senki sem riaszt föl benneteket. Kipusztítom a vadállatokat az országból, és fegyverrel sem hatolnak be országotokba. Sőt, ti üldözitek majd ellenségeiteket, és elhullanak fegyvereitek által. Közületek öten elüldöznek százat, és százan tízezret üldöznek, és elhullanak ellenségeitek fegyvereitek által. Hozzátok fordulok, megszorítalak és megsokasítalak benneteket, és fenntartom veletek szövetségemet. Régi, tavalyi gabonát ehettek,*

és a régit ki kell majd hordanotok az új elől. Hajlékomat közétek helyezem, és nem utállak meg benneteket. Köztetek járok, és Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy ne legyetek többé azoknak a szolgái. Összetörtem igátok jármát, hogy főlegyenessedve járhattok. De ha nem hallgattok rám, és nem teljesítitek mindezeket a parancsolatokat, ha megvetitek rendelkezéseimet, és megutáljátok törvényeimet, ha nem teljesítitek minden parancsolatomat, hanem megszegitek szövetségemet, akkor én így bánok veletek: Meglátogatlak benneteket szörnyűségekkel: szemet elhomályosító és lelket gyötrő sorvadással és lázzal. Hiába vetitek el a magot, ellenségeitek eszik meg a termését. Ellenetek fordulok: megvernek ellenségeitek, és uralkodni fognak rajtatok gyűlölőitek; akkor is menekültök, ha senki sem üldöz titeket. Ha pedig ezek után sem hallgattok rám, akkor hétszeresen fenyítelek meg benneteket vétkeitekért. Összetöröm gőgös hatalmatokat. Olyanná teszem fölöttetek az eget, mint a vas, földeteket pedig olyanná, mint az érc. Hiába dolgoztok minden erőttökkel, földetek nem terem, és a föld fáai nem hoznak gyümölcsöt. Ha mégis szembeszálltok velem, és nem akartok rám hallgatni, akkor hétszeresen verlek meg benneteket vétkeitek miatt. Rátok küldöm a mezei vadakat, és elragadják gyermekeiteket, kiirtják jószágaitokat, megritkítanak benneteket, és útjaitok elnéptelenednek. És ha még ezek a fenyítések sem fognak rajtatok, hanem szembeszálltok velem, akkor én is szembeszállok veletek, és hétszeresen verlek meg benneteket vétkeitek miatt. Fegyvert hozok rátok, hogy bosszút álljon a szövetségsejéért. Ha városaitokba veszitek be magatokat, akkor dögvészt bocsátok rátok, és az ellenség kezébe adlak benneteket. Amikor tönkreteszem nálatok a félretett élelmet, tíz asszony egy kemencében süti majd nektek a kenyeret, és kiporciózva adják nektek a kenyeret, úgyhogy esztek ugyan, de mégsem laktok jól. És ha még azután sem hallgattok rám, hanem szembeszálltok velem, akkor haragomban én is szembeszállok veletek, és bizony hétszeresen fenyítelek meg benneteket vétkeitek miatt. Fiaitok húsát fogjátok enni, és leányaitok húsát eszitek majd. Elpusztítom áldozóhalmaitokat, darabokra zújom tömjénező oltáraitokat, és hulláitokat összetört bálványaitok mellé szórom, mert megutállak benneteket. Városaitokat romhalmazzá teszem, és szentélyeiteket elpusztítom, hogy ne is érezzem többé áldozataitok kedves illatát. Olyan pusztítást végzek az országban, hogy beleborzonganak még ellenségeitek is, akik majd birtokba veszik. Titeket pedig szétszórlak a többi nép közé, és kivont karddal üldözlek benneteket. Országotok pusztasággá lesz, városaitok pedig romhalmazzá. Akkor majd élvezni fogja nyugalma a föld a pusztulás egész idején, ti pedig ellenségeitek földjén lesztek. Akkor majd megnyugszik a föld, és élvezni fogja nyugalma. A pusztulás egész ideje alatt nyugodni fog, mivel nem nyugodhatott a nyugalomra rendelt időben, amikor még rajta laktatok. Akik pedig megmaradnak közületek, azoknak a szívében

gyávaságot keltek ellenségeik földjén, úgyhogy üldözni fogja őket még egy szélüzte falevél zizzenése is; menekülnek, mintha fegyver elől menekülnének, és elesnek, pedig senki sem üldözi őket. Elbotlanak egymásban, mintha fegyverrel űznék őket, pedig senki nem üldözi őket, és nem tudtok ellenállni ellenségeiteknek. El fogtok veszni a többi nép között, és megemészt benneteket ellenségeitek földje. Akik pedig megmaradnak közületek, elsorvadnak bűneik miatt ellenségeik földjén, sőt atyáik bűnei miatt is ők sorvadnak el. De ha megvallják bűnüket és atyáik bűnét, hogy hűtlenséget követtek el ellenem, meg azt, hogy szembeszálltak velem, ami miatt én is szembeszálltam velük, és elvittem őket ellenségeik földjére; ha majd megalázkodik körülméletlen szívük, és békével hordozzák büntetésüket, akkor visszaemlékezem a Jákóbbal kötött szövetségemre, az Izsákkal kötött szövetségemre meg az Ábrahámmal kötött szövetségemre, és visszaemlékezem az országra is. El kell ugyan hagyniuk földjüket, hadd élvezze nyugalmát, amíg puszta hever nélkülük, nekik pedig békével kell hordozniuk büntetésüket, mivel újra meg újra megvetették törvényeimet, és megutálták rendelkezéseimet. De akkor sem vetem meg őket, amikor ellenségeik földjén lesznek, és nem utálok meg őket annyira, hogy véget vessek nekik, megszegvén a velük kötött szövetségemet, mert én, az Úr vagyok az ő Istenük. És visszaemlékezem az elődeikkel kötött szövetségre, akiket kihoztam Egyiptom földjéről a többi nép szeme láttára, hogy Istenük legyenek. Én vagyok az Úr. Ezek azok a rendelkezések, előírások és törvények, amelyeket az Úr Mózes által szerzett a Sínai-hegyen maga és Izráel fiai között.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Mózes harmadik könyvének 26. fejezete a szövetség könyvének egyik csúcspontja, ahol Isten világosan kijelenti, milyen következményei vannak az ember életében az engedelmességnek és az engedetlenségnek. Ez a szakasz nem önállóan áll, hanem szorosan kapcsolódik ahhoz a szövetséghez, amelyet Isten Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött. Isten hűsége végigvonul a történelmen, és amit akkor ígért, azt ma is komolyan veszi. A kérdés tehát nem az, hogy Isten tartja-e a szövetséget, hanem az, hogy mi hogyan viszonyulunk hozzá a mindennapjainkban. Álljunk meg egy pillanatra, és tegyük fel magunknak a kérdést: vajon a saját életünkben tudatosan élünk ebben a szövetségben, vagy inkább sodródunk? A fejezet két valóságot állít elénk: az engedelmesség áldását és az engedetlenség következményeit. Ez nem elméleti tanítás, hanem megtapasztalható élethelyzet. Aki nem engedelmeskedik, az a mindennapok zajos, szétesett világában tapasztalja meg az Isten nélküli élet következményeit. Aki viszont engedelmeskedik, az Isten rendjében, békéjében és jelenlétében jár. Nem Isten változik, hanem az ember állapota tükröződik vissza az életében. Az áldás nagyon gyakorlati módon jelenik meg. Az ember megelégedéssel eszik és iszik, nem hiányérzettel. A föld és a család termékeny, az élet gyümölcsöző.

Biztonság van, nem félelem, és belső békesség hatja át a mindennapokat. A munka nem teherként nehezedik rá, hanem értelmet nyer. Érdemes itt megállni: megelegedéssel élünk, vagy állandó hiányérzet kísér bennünket? A munkánkban nyugalmat vagy nyugtalanságot tapasztalunk? Az engedetlenség ezzel szemben szétesést hoz. Nyugtalanság, félelem, hiábavaló erőfeszítés és belső üresség jelenik meg. Az ember akkor is menekül, ha senki sem üldözi. Ez a belső szorongás állapota, amikor az élet elveszíti stabilitását, és a külső körülmények egyre inkább eluralkodnak rajta. Fontos azonban meglátni: Isten nem ellenünk dolgozik, hanem értünk – még akkor is, amikor fegyelmez. A cél nem a pusztítás, hanem a visszahívás. Álljunk meg itt is egy pillanatra: volt már olyan időszak az életedben, amikor a nehézség végül közelebb vitt Istenhez? A szöveg rámutat arra is, hogy kétféle élet létezik: az áldást hordozó és az átkot tapasztaló élet. Az áldást hordozó ember életet ad, épít, békességet visz és mások számára is forrássá válik. Az átkot tapasztaló ember ezzel szemben rombol, panaszkodik, félelmet közvetít, és maga is szenved. Amit hordozunk, azt adjuk tovább, ezért kulcskérdés, hogy mi van bennünk. Kérdés: ha most körülnézünk a kapcsolatainkban, inkább építünk vagy rombolunk? A mélyebb kérdés az, hogy életet vagy halált nemzünk. Az egyik oldalon ott van a halálhörgés, a siralom és a kiüresedés, a másikon az élet, a frissesség, a nedv és a valóság. Ez nem pusztán külső körülmény, hanem az Istennel való kapcsolat minőségének következménye. A szöveg világosan kimondja: vagy szembeszállunk Istennel, vagy Átala élünk. Ez a döntés nem egyszeri, hanem napi szintű. Az emberi élet három kapcsolat mentén rendeződik: felfelé, befelé és kifelé. A felfelé irányuló kapcsolat Istennel határozza meg a belső állapotunkat, és ez kihat az emberi kapcsolatainkra is. Ha a kapcsolat Istennel rendben van, a többi terület is fokozatosan a helyére kerül. Felmerül a kérdés: ki az áldott? Nem az, akinek sok van, hanem az, aki megtapasztalja, kicsoda az Úr. Az ilyen ember érti Isten szívét, bíz benne és engedelmeskedik neki. Isten rendelkezései nem korlátozások, hanem életet formáló és megjobbító rendek. Isten úgy mutatkozik be, mint aki összetöri az igát és felegyenesíti az embert. Nem leterhelni akar, hanem felszabadítani. Amikor Ő épít, nincs szükség görcsös emberi erőlködésre. A föld terem, az ég megöntözi, és az élet működni kezd. Ahol Isten jelen van, ott a lélek „harmatozik”, és valódi nyugalom születik. Gondold végig: az életed inkább erőlködés vagy inkább áramlás? Az áldott ember képe összecseng a 112. zsoltár üzenetével: stabil, nem fél, bőkezű és világít mások számára. Nem önmagáért él, hanem szolgálatban van. Ebben az állapotban az ellenség jelentősége eltölpül, mert nem a számok, hanem Isten jelenléte számít. Amikor Isten harcol, az ember már nem saját erejére támaszkodik. A fejezet végső üzenete az, hogy az életünk állapota visszajelzés a kapcsolatunkról Istennel. Az engedelmisség életet, békét és áldást hoz, az engedetlenség pedig szétesést és nyugtalanságot. Ugyanakkor a reménység végig ott marad: Isten nem mond le a szövetségéről, és mindig van visszatérés azok

számára, akik megalázkodnak és hozzá fordulnak. Zárásként érdemes csendben feltenni a kérdést: jelenleg inkább áldást hordozok, vagy inkább nyugtalanságot és hiányt tapasztalok? És ha őszinte vagyok, mit mutat ez a kapcsolatomból Istennel?

Közének: 458. dicséret 2. verse: „Törvényednek eleget...”

Újszövetségi alapige: Pál apostol Rómaiakhoz írott levele 6. rész 12-14. versei: *„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmessédjétek kívánságainak. Tagjaitokat se állítsátok a gonoszság fegyvereiként a bűn szolgálatába, hanem álljatok Isten szolgálatába, mint akik a halálból életre keltetek, és tagjaitok az igazság fegyvereiként szolgáljanak Istennek. Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A mai igeszakaszban Pál apostol nagyon világosan beszél arról a belső lelki harcról, amely minden hívő ember életében jelen van. Nem elméleti kérdést tár elénk, hanem egy mindennapi valóságot: azt, hogy az ember életében valamilyen uralom mindig érvényesül, és a kérdés az, hogy ez a bűn uralma vagy Isten kegyelmének uralma. Pál arra figyelmezteti a hívőket, hogy ne engedjék, hogy a bűn uralkodjon a halandó testükben, és ne engedelmessédjének a test kívánságainak. Ez azt jelenti, hogy a bűn nem csupán egy elvont fogalom, hanem egy valóságos erő, amely megpróbálja befolyásolni az ember gondolatait, döntéseit és cselekedeteit. A bűn mindig a test gyengeségein keresztül próbál teret nyerni, és a kívánságokon keresztül válik cselekedetté. A kívánság bűnt szül. Az emberi test tagjai – mint a kéz, a láb, a szem és a fül – eszközökké válhatnak a jó vagy a rossz szolgálatában. Jézus Krisztus tanításában is megjelenik az a radikális figyelmeztetés, hogy ha valami bűnbe visz, azt komolyan kell venni és el kell fordulni tőle. Ez nem szó szerinti öncsonkítást jelent, hanem azt a felismerést, hogy a bűnnel szemben határozott döntéseket kell hozni, még akkor is, ha azok fájdalmasak vagy nehezek. Pál apostol képet használva arról beszél, hogy az ember tagjai lehetnek a bűn fegyverei is, de lehetnek Isten igazságának eszközei is. A fegyver mindig valakinek az irányítása alatt áll, és mindig célra használják. Ugyanígy az ember élete is vagy a bűn céljait szolgálja, vagy Isten akaratát valósítja meg. Ezért nagyon fontos kérdés, hogy kinek adja oda magát az ember: a bűnnek vagy Istennek. A szakasz központi üzenete az, hogy az ember nem maradhat semleges. Nem létezik olyan élethelyzet, ahol az ember ne lenne valamilyen uralom alatt. Vagy a bűn uralja, amely halálhoz vezet, vagy Isten kegyelme uralja, amely életet ad. A bűn uralma mindig rombol, elválaszt Istentől, és végső soron halálhoz vezet, míg Krisztus uralma életet, szabadságot és

helyreállítást hoz. Pál hangsúlyozza azt is, hogy a hívő ember már nem a törvény uralma alatt él, hanem a kegyelem uralma alatt. A törvény önmagában nem képes megszabadítani a bűntől, mert csak megmutatja a bűnt, de nem ad erőt a legyőzéséhez. Ezzel szemben a kegyelem nemcsak megbocsátást ad, hanem új életet is teremt, és képessé teszi az embert arra, hogy másképp éljen. A kegyelem alatt élő ember tehát nem a bűn kényszere alatt él, hanem egy új identitásban jár. Ez az új élet azt jelenti, hogy az ember tudatosan dönthet arról, hogy tagjait nem a bűn eszközeivé teszi, hanem Isten szolgálatába állítja. Ez egy folyamatos lelki döntés, amely minden nap újra és újra megszületik. A mai ige üzenete végső soron egy nagyon egyszerű, mégis mély kérdésben összponosul: ki uralkodik az életünkben. Nem az a kérdés, hogy jelen van-e a bűn, hanem az, hogy engedjük-e uralkodni. Ugyanígy nem az a kérdés, hogy létezik-e Isten kegyelme, hanem az, hogy annak az uralma alatt élünk-e. Zárásként fontos felismernünk, hogy a bűn romboló uralmából csak Jézus Krisztus tud átvezetni az élet szabadságába. Aki Krisztushoz tartozik, az új uralom alatt él, ahol nem a bűn mondja ki az utolsó szót, hanem Isten kegyelme és szeretete.

Utóima: Mennyei Atyánk! Köszönjük Neked ezt az Igét, amely nemcsak tanít, hanem tükröt is tart elénk. Köszönjük, hogy megmutatod: az életünk nem semleges, hanem mindig valamilyen uralom alatt áll. Urunk, megvalljuk Előtted, hogy sokszor engedték, hogy a bűn befolyásolja a gondolatainkat, döntéseinket és cselekedeteinket. Sokszor a könnyebb utat választottuk, és nem álltunk ellen a kívánságainknak. De köszönjük, hogy Te nem hagysz bennünket ebben az állapotban. Köszönjük a kegyelmedet, amely nemcsak megbocsát, hanem új életet is ad. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus által megszabadítottál a bűn uralmából, és lehetőséget adtál arra, hogy az igazság eszközeivé váljunk. Kérünk, segíts bennünket, hogy tudatos döntéseket hozzunk. Adj erőt, hogy nemet tudjunk mondani a bűnnek, és igent mondjunk Rád. Taníts meg bennünket arra, hogy életünk minden területét a Te kezébe adjuk: gondolatainkat, szavainkat és tetteinket. Formáld a szívünket, hogy ne a régi természetünk uralkodjon bennünk, hanem a Te kegyelmed. Segíts, hogy ne csak megértsük ezt az igazságot, hanem meg is éljük a hétköznapi életben. Urunk, hadd legyünk olyan emberek, akik nem a bűn eszközei, hanem a Te szereteted és igazságod hordozói ebben a világban. És kérünk, emlékeztess minket minden nap: nem a bűn mondja ki az utolsó szót az életünkben, hanem a Te kegyelmed. Jézus Krisztus nevében, Ámen. **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem (Mt 19,21)!” Ámen.

Ének: 291. dicséret 1-5. versei: „Ó, mi kegyelmes Krisztusunk,...”